

ΜΑΤΖΙΣΤΕΡΙΟΥΜ

ΒΙΒΛΙΟ IV

Η
ΑΣΗΜΕΝΙΑ
ΜΑΣΚΑ

ΧΟΛΙ
ΜΠΛΑΚ

ΚΑΣΑΝΤΡΑ
ΚΛΕΡ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: MAGISTERIUM 4: THE SILVER MASK
Από τις Εκδόσεις Scholastic Press, Νέα Υόρκη 2017
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ματζιστέριουμ (Βιβλίο 4): Η ασημένια μάσκα**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ: Holly Black & Cassandra Clare
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Christopher Stengel
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αναστάσιος Αργυρίου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Holly Black & Cassandra Clare, 2017
© Εικονογράφησης: Scott Fischer, 2017
© Εικονογράφησης εξωφύλλου:
Alexandre Chaudret/Scholastic Inc., 2017
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Σεπτέμβριος 2018

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2446-0
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2447-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΧΟΛΙ
ΜΠΛΑΚ

ΚΑΣΑΝΤΡΑ
ΚΛΕΡ

Η
ΑΣΗΜΕΝΙΑ
ΜΑΣΚΑ

ΜΑΤΖΙΣΤΕΡΙΟΥΜ
ΒΙΒΛΙΟ IV

Μετάφραση: Αναστάσιος Αργυρίου

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΛΙΑΣ ΔΙΛΟΣ ΤΣΟΡΤΣΙΛ,
ΠΟΥ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΣΑΤΑΝΙΚΟΣ ΔΙΔΥΜΟΣ

↑ ≡ ΔΟ@

1

Η φυλακή δεν ήταν όπως τη φανταζόταν ο Καλ. Είχε μεγαλώσει βλέποντας αστυνομικές σειρές στην τηλεόραση, οπότε υπέθετε ότι θα είχε έναν αγριωπό συγκάτοικο να του δείξει τα κατατόπια και πώς να αποκτήσει μυς σηκώνοντας βάρη. Υποτίθεται πως θα έπρεπε να σχαίνεται το φαγητό και να μην κοιτάζει κανέναν στα μάτια, από φόβο μην τον στριμώξουν σε καμιά γωνία με κανένα σιλέτο φτιαγμένο από οδοντόβουρτσα.

Αποδείχτηκε ότι το μόνο κοινό που είχε η μαγική φυλακή με αυτήν της τηλεόρασης ήταν ότι ο ήρωας ενοχοποιήθηκε για ένα έγκλημα που δε διέπραξε.

Τα πρωινά ξυπνούσε από το αμυδρό φως του Πανοπτικόν, που γινόταν εκτυφλωτικά έντονο. Ανοιγοκλεί-

νοντας νυσταγμένοις τα μάτια και αφήνοντας αμέτρητα χασμουρητά, παρακολούθησε τους άλλους κρατούμενους (φαίνονταν να είναι καμιά πενηνταριά) καθώς τους άφηναν να βγουν από τα κελιά τους. Έβγαιναν πιθανόν για το πρωινό, αλλά ο δίσκος του Καλ έφτασε στο κελί του από δύο φρουρούς, ο ένας εκ των οποίων ήταν βλοσυρός. Ο άλλος έδειχνε φοβισμένος.

Ο Καλ, που είχε αρχίσει να βαριέται τους τελευταίους έξι μήνες, έκανε μια γκριμάτσα μόνο και μόνο για να δει τον φρικαρισμένο φρουρό να φρικάρει περισσότερο.

Κανείς τους δεν τον έβλεπε σαν δεκαπεντάχρονο, σαν παιδί. Όλοι τον θεωρούσαν τον Εχθρό του Θανάτου.

Όλο το διάστημα που βρισκόταν εκεί, ούτε ένας δεν είχε έρθει να τον επισκεφτεί. Ούτε ο πατέρας του. Ούτε οι φίλοι του. Ο Καλ προσπαθούσε να πείσει τον εαυτό του ότι δεν τους το επέτρεπαν, αλλά ούτε και σε αυτό έβρισκε παρηγοριά· μάλλον είχαν μπλέξει κι εκείνοι άσχημα. Μάλλον θα καταριόνταν την ώρα και τη στιγμή που γνώρισαν τον Κάλουμ Χαντ.

Τελείωσε τον χυλό στον δίσκο του και μετά βούρτσισε τα δόντια του για να φύγει η γεύση από το στόμα του. Οι φρουροί επέστρεψαν – είχε έρθει η ώρα της ανάκρισης.

Κάθε μέρα τον πήγαιναν σε ένα δωμάτιο χωρίς παράθυρα, με λευκούς τοίχους, όπου τρία μέλη του Συμβουλίου τον ανέκριναν εξαντλητικά για τη ζωή του. Ήταν η μόνη διακοπή στη μονοτονία της μέρας του.

Ποια ήταν η πρώτη σου μνήμη;

Πότε κατάλαβες ότι ήσουν σατανικός;

Ξέρω ότι λες πως δε θυμάσαι τίποτα για το ότι είσαι ο Κόνσταντιν Μείντεν, αλλά μήπως να προσπαθήσεις περισσότερο;

Πόσες φορές συνάντησες τον καθηγητή Τζόζεφ; Τι σου είπε; Πού είναι το οχυρό του; Ποια είναι τα σχέδιά του;

Όποια κι αν ήταν η απάντησή του, ρωτούσαν πάλι τις λεπτομέρειες μέχρι που πλέον ο Καλ μπερδευόταν. Τον κατηγόρησαν ότι έλεγε πολλά ψέματα.

Μερικές φορές, όταν κουραζόταν και βαριόταν, έμπαινε στον πειρασμό να πει ψέματα διότι αυτό που ήθελαν να ακούσουν ήταν τόσο προφανές και του φαινόταν πιο εύκολο να τους το πει. Όμως δεν έλεγε ψέματα, γιατί η λίστα του Σατανικού Αφέντη είχε μπει πάνω σε εφαρμογή και έδινε στον εαυτό του πόντους για καθετί που έκανε και του φαινόταν Σατανικά Αφεντικίστικο. Και τα ψέματα σίγουρα θα του έδιναν πόντους.

Ήταν πολύ εύκολο να μαζεύει πόντους Σατανικού Αφέντη στη φυλακή.

Οι ανακριτές του μιλούσαν πολύ για την καταστροφική γοητεία του Εχθρού του Θανάτου και του απαγόρευαν να μιλά στους άλλους κρατούμενους, από φόβο μην τους μυήσει στα σατανικά σχέδιά του.

Ο Καλ ίσως να το έβρισκε αυτό κολακευτικό, αν δεν ήταν τόσο εμφανές ότι πίστευαν πως κρατούσε κρυφή αυτή την πλευρά του χαρακτήρα του. Αν ο Κόνσταντιν Μείντεν διέθετε καταστροφικό χάρισμα, πίστευαν πως

ο Καλ διέθετε ακριβώς το αντίθετο. Δεν ανυπομονούσαν να τον δουν – και ούτε αυτός ανυπομονούσε να δει εκείνους.

Εκείνη τη μέρα, ωστόσο, μια έκπληξη περίμενε τον Καλ. Όταν μπήκε στο δωμάτιο ανάκρισης, δεν είδε τους συνηθισμένους ανακριτές του. Αντιθέτως, στην άλλη πλευρά του λευκού γραφείου, είδε τον πρώην δάσκαλό του, τον καθηγητή Ρούφους, ντυμένο στα μαύρα, με το φαλακρό καφετί κεφάλι του να λάμπει κάτω από τα υπερβολικά έντονα φώτα.

Ο Καλ είχε πολύ καιρό να δει κάποιον γνωστό. Του ήρθε να ορμήσει πάνω από το τραπέζι και να αγκαλιάσει τον καθηγητή Ρούφους παρά το γεγονός πως εκείνος τον κοιτούσε βλοσυρά και γενικώς δεν ήταν της αγκαλιάς.

Ο Καλ κάθισε στην καρέκλα απέναντι από τον δάσκαλό του. Δεν μπορούσε καν να κουνήσει το χέρι ή να του κάνει χειραψία, γιατί οι καρποί του ήταν δεμένοι μπροστά του με μια αστραφτερή αλυσίδα απίστευτα ανθεκτικού μετάλλου.

Καθάρισε τον λαιμό του.

«Πώς είναι η Ταμάρρα;» είπε. «Είναι καλά;»

Ο καθηγητής Ρούφους τον κοίταξε αρκετή ώρα.

«Δεν είμαι σίγουρος ότι πρέπει να σου πω», είπε τελικά. «Δεν είμαι σίγουρος ποιος είσαι, Καλ».

Αυτό ήταν μαχαίριά στην καρδιά του Καλ.

«Η Ταμάρρα είναι η καλύτερή μου φίλη. Θέλω να ξέρω πώς είναι. Και ο Όλεθρος. Ακόμη και ο Τζάσπερ».

Ένωσε παράξενα που δεν ανέφερε και τον Ααρών. Παρότι ήξερε πως ο Ααρών ήταν νεκρός, παρότι γυρόφερνε διαρκώς στο μυαλό του τα γεγονότα του θανάτου του – του Καλ του έλειπε ακόμη με έναν τρόπο που έκανε περισσότερο αισθητή την παρουσία του παρά την απουσία του.

Ο καθηγητής Ρούφους ένωσε τα δάχτυλά του κάτω από το πιγούνι του.

«Θέλω να σε πιστέψω», είπε. «Αλλά μου έλεγες ψέματα πολύ καιρό».

«Δεν είχα άλλη επιλογή!» διαμαρτυρήθηκε ο Καλ.

«Είχες. Μπορούσες να μου πεις οποιαδήποτε στιγμή ότι ο Κόνσταντιν Μείντεν ζούσε μέσα σου. Πόσο καιρό το ήξερες; Με ξεγέλασες για να σε επιλέξω ως μαθητευόμενο;»

«Στη Σιδερένια Δοκιμασία;» Ο Καλ δεν μπορούσε να πιστέψει στ' αυτιά του. «Δεν ήξερα τίποτα τότε! Προσπάθησα επίτηδες να αποτύχω – δεν ήθελα καν να έρθω στο Ματζιστέριουμ».

Ο καθηγητής Ρούφους έδειχνε ακόμη σκεφτικός.

«Το γεγονός πως προσπάθησες να αποτύχεις ήταν αυτό που τράβηξε την προσοχή μου. Ο Κόνσταντιν θα το ήξερε αυτό. Θα ήξερε πώς να με χειραγωγήσει».

«Δεν είμαι αυτός», είπε ο Καλ. «Μπορεί να έχω την ψυχή του, αλλά δεν είμαι αυτός».

«Ας ελπίσουμε όχι, για το δικό σου καλό», είπε ο Ρούφους.

Ο Καλ ένωσε ξαφνικά εξαντλημένος.

«Γιατί ήρθατε;» ρώτησε τον δάσκαλό του. «Επειδή με μισείτε;»

Αυτό φάνηκε να ξαφνιάζει φευγαλέα τον καθηγητή Ρούφους.

«Δε σε μισώ», είπε με περισσότερη θλίψη παρά θυμό. «Κατέληξα να συμπαθώ τον Κάλουμ Χαντ – πάρα πολύ. Αλλά, κάποτε, συμπαθούσα και τον Κόνσταντιν Μέιντεν... κι εκείνος κόντευε να μας καταστρέψει όλους. Ίσως γι' αυτό ήρθα: για να δω αν μπορώ να εμπιστευτώ τον εαυτό μου στο να κρίνω χαρακτήρες... ή αν έκανα το ίδιο λάθος δεύτερη φορά». Έδειχνε τόσο κουρασμένος όσο ένιωθε ο Καλ. «Τελείωσαν με την ανάκρισή σου», συνέχισε ο Ρούφους. «Τώρα πρέπει να αποφασίσουν τι θα κάνουν μ' εσένα. Σκόπευα να μιλήσω στην ακρόαση, να πω αυτά που μόλις μου είπες – ότι μπορεί να έχεις την ψυχή του Κόνσταντιν, αλλά δεν είσαι ο Κόνσταντιν. Ωστόσο, έπρεπε να το δω με τα μάτια μου για να το πιστέψω».

«Και;»

«Ήταν πολύ πιο γοητευτικός από σένα».

«Όλοι το ίδιο λένε», μουρμούρισε ο Καλ.

Ο καθηγητής Ρούφους δίστασε.

«Θες να βγεις από τη φυλακή;» ρώτησε.

Ήταν η πρώτη φορά που ρωτούσαν τον Καλ κάτι τέτοιο.

«Δεν ξέρω», είπε έπειτα από κάποια σκέψη. «Άφησα... άφησα τον Ααρών να πεθάνει. Ίσως μου αξίζει να είμαι εδώ. Ίσως πρέπει να μείνω».

Έπειτα από αυτή την παραδοχή, ακολούθησε μεγάλη, μεγάλη σιωπή. Ο καθηγητής Ρούφους σηκώθηκε.

«Ο Κόνσταντιν αγαπούσε τον αδελφό του», είπε. «Αλλά ποτέ δε θα έλεγε ότι θα άξιζε να τιμωρηθεί για τον θάνατό του. Πάντα κάποιος άλλος έφταιγε». Ο Καλ δεν είπε τίποτα. «Τα μυστικά πονάνε αυτόν που τα κρατά μέσα του περισσότερο από όσο φαντάζεσαι. Πάντα ήξερα ότι είχες μυστικά, Κάλουμ, και ήλπιζα να μου τα αποκαλύπτες. Αν το είχες κάνει, ίσως τα πράγματα να είχαν εξελιχθεί διαφορετικά».

Ο Καλ έκλεισε τα μάτια, φοβούμενος πως ο καθηγητής Ρούφους είχε δίκιο. Είχε κρατήσει τα μυστικά του και μετά είχε αναγκάσει να τα κρατήσουν η Ταμάρρα, ο Ααρών και ο Τζάσπερ. Αν μονάχα είχε πάει στον καθηγητή Ρούφους. Αν είχε πάει σε κάποιον, ίσως τα πράγματα να ήταν διαφορετικά.

«Ξέρω ότι έχεις ακόμη μυστικά», συνέχισε ο καθηγητής Ρούφους, ξαφνιάζοντας τον Καλ και κάνοντάς τον να τον κοιτάξει.

«Άρα κι εσείς πιστεύετε ότι λέω ψέματα;» ρώτησε ο Καλ.

«Όχι», είπε ο καθηγητής Ρούφους. «Αλλά αυτή ίσως είναι η τελευταία σου ευκαιρία να ξαλαφρώσεις. Και ίσως είναι η τελευταία μου ευκαιρία να μπορέσω να σε βοηθήσω».

Ο Καλ σκέφτηκε την Αναστάζια Τάρκουν και την αποκάλυψή της ότι ήταν η μητέρα του Κόνσταντιν. Εκείνη τη στιγμή, δεν ήξερε τι να σκεφτεί. Πάσχιζε να

συνειδητοποιήσει τον θάνατο του Ααρόν, πάσχιζε να αποδιώξει το συναίσθημα ότι όλοι όσους είχε πιστέψει τον είχαν προδώσει.

Αλλά τι νόημα είχε να πει κάτι τέτοιο στον Ρούφους; Δε θα βοηθούσε τον Καλ. Μόνο θα πλήγωνε κάποια άλλη, κάποια που τον είχε εμπιστευτεί.

«Θέλω να σου πω μια ιστορία», είπε ο καθηγητής Ρούφους. «Κάποτε ήταν ένας μάγος, ένας άντρας που λάτρευε να διδάσκει και να μοιράζεται την αγάπη του για τη μαγεία. Πίστευε στους μαθητές του και πίστευε στον εαυτό του. Όταν μια μεγάλη τραγωδία κλόνισε αυτή την πίστη, συνειδητοποίησε ότι ήταν μόνος – ότι είχε αφιερώσει όλη του τη ζωή στο Ματζιστέριουμ και ότι κατά τ' άλλα ήταν άδειος».

Ο Καλ ανοιγόκλεισε τα μάτια. Ήταν σχεδόν σίγουρος ότι αυτή η ιστορία αφορούσε τον καθηγητή Ρούφους και έπρεπε να παραδεχτεί ότι δεν είχε σκεφτεί ποτέ πως ο Ρούφους είχε και ζωή έξω από το Ματζιστέριουμ. Ποτέ δε σκέφτηκε τον Ρούφους με φίλους ή οικογένεια ή κάποιον να επισκέπτεται στις διακοπές ή να τηλεφωνεί μέσω κυκλώνων.

«Μπορείτε απλώς να μου πείτε ότι αυτή η ιστορία αφορά εσάς», είπε ο Καλ στον δάσκαλό του. «Και πάλι θα έχει συναισθηματική απήχηση».

Ο καθηγητής Ρούφους τον κοίταξε.

«Εντάξει», είπε. «Ήταν μετά τον Τρίτο Πόλεμο των Μάγων που ήρθα αντιμέτωπος με τη μοναξιά της ζωής που είχα επιλέξει. Και, όπως το ήθελε η μοίρα, λίγο αρ-

γότερα ερωτεύτηκα – σε μια βιβλιοθήκη, αναζητώντας αρχαία κείμενα». Χαμογέλασε λίγο. «Όμως δεν ήταν μάγος. Δεν ήξερε τίποτα για τον μυστικό κόσμο της μαγείας. Και δεν μπορούσα να του πω. Θα παραβίαζα όλους τους κανόνες αν του έλεγα πώς λειτουργούσε ο κόσμος μας, κι εκείνος θα με περνούσε για τρελό. Έτσι του είπα ότι εργαζόμουν στο εξωτερικό και ότι επέστρεφα σπίτι για τις διακοπές. Μιλούσαμε συχνά, αλλά, βασικά, του έλεγα ψέματα. Δεν το ήθελα, αλλά το έκανα».

«Αυτή η ιστορία δε λέει ότι είναι καλύτερα να λέμε ψέματα;» ρώτησε ο Καλ.

Τα φρύδια του καθηγητή Ρούφους έκαναν και πάλι μια από τις αλλόκοτες κινήσεις τους, χαμηλώνοντας σε μια πραγματικά εντυπωσιακή βλοσυρότητα.

«Είναι μια ιστορία που δείχνει ότι καταλαβαίνω τι σημαίνει να κρατάς μυστικά. Καταλαβαίνω πώς προστατεύουν τους ανθρώπους και πώς μπορούν να πληγώσουν το άτομο που τα κρατά. Καλ, αν έχεις κάτι να μου πεις, πες το μου, κι εγώ θα κάνω τα πάντα για να σε βοηθήσω».

«Δεν έχω μυστικά», είπε ο Καλ. «Όχι πια».

Ο καθηγητής Ρούφους έγνεψε και μετά αναστέναξε.

«Η Ταμάρια είναι καλά», είπε στον Καλ. «Τα μαθήματα χωρίς εσένα και τον Ααρών είναι μοναχικά, αλλά τα καταφέρνει. Λείπεις στον Όλεθρο, φυσικά. Όσο για τον Τζάσπερ, δεν μπορώ να πω. Έχει κάνει κάτι περίεργα με τα μαλλιά του τώρα τελευταία, αλλά αυτό ίσως να μην έχει καμία σχέση μ' εσένα».

«Εντάξει», είπε ο Καλ, λίγο ζαλισμένος. «Ευχαριστώ».

«Όσο για τον Ααρών», είπε ο καθηγητής Ρούφους, «η ταφή του έγινε με όλες τις τιμές που αρμόζουν σε έναν Μάκαρ. Στην κηδεία του παρευρέθηκε όλο το Συμβούλιο και όλο το Ματζιστέριουμ».

Ο Καλ έγνεψε και κοίταξε το πάτωμα. Στην κηδεία του Ααρών. Ακούγοντας τον καθηγητή Ρούφους να λέει αυτά τα λόγια –ακούγοντας τον πόνο στη φωνή του–, ο Καλ το ένιωσε πιο πραγματικό. Αυτό θα αποτελούσε για πάντα το κεντρικό γεγονός στη ζωή του: Αν δεν ήταν αυτός, ο φίλος του θα ήταν ακόμη ζωντανός.

Ο καθηγητής Ρούφους κίνησε προς την πόρτα για να φύγει, αλλά κοντοστάθηκε για λίγο και ακούμπησε το χέρι του στο κεφάλι του Καλ. Αυτό έφερε έναν κόμπο στον λαιμό του Καλ με τρόπο που τον ξάφνιασε.

Όταν οδήγησαν τον Καλ στο κελί του, είχε τη δεύτερη έκπληξη της μέρας. Απ' έξω τον περίμενε ο πατέρας του, ο Άλαστερ.

Ο Άλαστερ του κούνησε ελαφρά το χέρι και ο Καλ κούνησε τα δικά του, που ήταν δεμένα με χειροπέδες. Χρειάστηκε να ανοιγοκλείσει πολλές φορές τα μάτια του, διαφορετικά τα καταστροφικά μοχθηρά χαρίσματα του Εχθρού του Θανάτου θα μετατρέπονταν σε δάκρυα.

Οι φρουροί του Καλ τον πήγαν στο κελί του και του έβγαλαν τις χειροπέδες. Ήταν πιο προχωρημένης ηλικίας μάγοι, ντυμένοι με τη σκούρα καφέ στολή του Πανοπτικόν. Αφού του έλυσαν τα χέρια, του φόρεσαν ένα

μεταλλικό πέδικλο στον αστράγαλο, το οποίο συνδεόταν με έναν γάντζο στον τοίχο. Η αλυσίδα ήταν αρκετά μακριά ώστε να μπορεί να φτάνει μέχρι τα κάγκελα και την πόρτα.

Οι φρουροί βγήκαν από το κελί, το κλείδωσαν και αποσύρθηκαν στις σκιές. Ωστόσο, ο Καλ ήξερε ότι βρίσκονταν εκεί. Αυτός ήταν ο σκοπός του Πανοπτικών: Πάντα κάποιος σε παρακολουθούσε.

«Είσαι καλά;» είπε ο Άλαστερ τραχιά, αμέσως μόλις έφυγαν οι φρουροί. «Σου έκαναν κακό;»

Έδειχνε να θέλει να αρπάξει τον Καλ και να τον ψάξει για τραύματα, όπως έκανε όταν έλεφτε από καμιά κούνια ή τράκαρε σε δέντρο με το σκέιτμπορντ.

Ο Καλ κούνησε το κεφάλι.

«Δεν προσπάθησαν να με βλάψουν καθόλου σωματικά», είπε.

Ο Άλαστερ έγνεψε. Τα μάτια του φαινονταν μικρά και κουρασμένα πίσω από τα γυαλιά του.

«Θα είχα έρθει νωρίτερα», είπε, πηγαίνοντας να καθίσει σε μια φαινομενικά εντελώς άβολη μεταλλική καρέκλα που είχαν τοποθετήσει οι φρουροί στην άλλη πλευρά των κάγκελων, «αλλά δεν επέτρεπαν επισκέπτες».

Η ανακούφιση που ένιωσε ο Καλ ήταν απίστευτη. Με κάποιον τρόπο είχε καταφέρει να πείσει τον εαυτό του ότι ο πατέρας του ήταν χαρούμενος που τον είχαν κλειδώσει εκεί μέσα. Ή ίσως όχι χαρούμενος – αλλά καλύτερα δίχως εκείνον.

Χαιρόταν τόσο πολύ που δεν ίσχυε κάτι τέτοιο.

«Δοκίμασα τα πάντα», είπε ο Άλαστερ στον γιο του.

Ο Καλ δεν ήξερε πώς να απαντήσει. Δεν υπήρχε τρόπος να εκφράσει το πόσο πολύ λυπόταν. Επίσης δεν καταλάβαινε γιατί έτσι ξαφνικά του επιτράπηκαν επισκέψεις... εκτός κι αν δεν ήταν πια χρήσιμος στο Συμβούλιο.

Ίσως αυτές να ήταν οι τελευταίες επισκέψεις της ζωής του.

«Είδα τον καθηγητή Ρούφους σήμερα», είπε στον μπαμπά του. «Είπε ότι τελείωσαν με την ανάκρισή μου. Μήπως αυτό σημαίνει ότι θα με σκοτώσουν;»

Ο Άλαστερ φάνηκε να σοκάρεται.

«Καλ, δεν μπορούν να το κάνουν αυτό. Δεν έκανες κάτι λάθος».

«Πιστεύουν ότι σκότωσα τον Ααρών!» είπε ο Καλ. «Είμαι φυλακή! Προφανώς πιστεύουν ότι έκανα κάτι λάθος».

Και έκανα κάτι λάθος, πρόσθεσε μέσα του. Ακόμη κι αν ο Άλεξ Στράικ ήταν αυτός που είχε σκοτώσει τον Ααρών, ο λόγος για τον θάνατό του στην πραγματικότητα ήταν το ότι κρατούσε το μυστικό του Καλ.

Ο Άλαστερ σήκωσε το κεφάλι, απορρίπτοντας τα λόγια του Καλ.

«Φοβούνται –φοβούνται τον Κόνσταντιν, φοβούνται εσένα– γι’ αυτό ψάχνουν μια δικαιολογία για να σε κρατήσουν εδώ. Δεν πιστεύουν στ’ αλήθεια ότι ήσουν υπεύθυνος για τον θάνατο του Ααρών». Ο Άλαστερ αναστενάξε. «Κι αν αυτό δε σε παρηγορεί, σκέψου το εξής

– από τη στιγμή που δεν καταλαβαίνουν πώς ο Κόνσταντιν μετέφερε την ψυχή του σ’ εσένα, σίγουρα δε θέλουν να ρισκάρουν να τη μεταφέρεις εσύ σε κάποιον άλλον».

Ο μπαμπάς του Καλ μισούσε τον κόσμο των μάγων και ούτως ή άλλως δεν ήταν ιδιαίτερα αισιόδοξος σαν χαρακτήρας, αλλά αυτή τη φορά η βλοσυρότητα του Άλαστερ έκανε τον Καλ να νιώσει καλύτερα. Είχε σίγουρα ένα δίκιο. Ποτέ δεν είχε περάσει από το μυαλό του Καλ ότι θα μπορούσε να μεταφέρει την ψυχή του σε κάποιον άλλον ή ότι οι μάγοι θα ανησυχούσαν για αυτό.

«Άρα θα με κρατήσουν κλειδωμένο εδώ», είπε ο Καλ. «Και θα πετάξουν το κλειδί και θα με ξεχάσουν».

Ο Άλαστερ έμεινε σιωπηλός για λίγο έπειτα από αυτό, πράγμα που δεν τον καθησύχασε καθόλου.

«Πότε το έμαθες;» είπε ο Καλ, φοβούμενος ότι η σιωπή θα κρατούσε ακόμη περισσότερο.

«Ποιο πράγμα;» ρώτησε ο Άλαστερ.

«Ότι δεν ήμουν πραγματικός γιος σου».

Ο Άλαστερ έσμιξε τα φρύδια.

«Είσαι πραγματικός γιος μου, Κάλουμ».

«Ξέρεις τι εννοώ», είπε ο Καλ αναστενάζοντας... αν και παραδέχτηκε ότι ένιωσε καλύτερα που ο Άλαστερ τον διόρθωσε. «Πότε κατάλαβες ότι είχα την ψυχή του;»

«Νωρίς», είπε ο Άλαστερ, ξαφνιάζοντας λίγο τον Καλ. «Το μάντεψα. Ήξερα τι μελετούσε ο Κόνσταντιν. Έδειχνε πολύ πιθανό να πέτυχε να μεταφέρει την ψυχή του στο σώμα σου».

Ο Κάλουμ θυμήθηκε το ενοχοποιητικό γράμμα που είχε αφήσει η μητέρα του στον Άλαστερ, αυτό που του είχε δείξει ο καθηγητής Τζόζεφ, ο δάσκαλος και πιο αφοσιωμένος υποτακτικός του Εχθρού του Θανάτου, αλλά στο οποίο ο πατέρας του δεν είχε αναφερθεί ποτέ:

ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΟ ΠΑΙΔΙ.

Ακόμη ανατρίχιαζε στη σκέψη της μητέρας του να γράφει κάτι τέτοιο την ώρα που ψυχορραγούσε και του πατέρα του να διαβάσει αυτά τα λόγια με ένα μωρό που ξεφώνιζε –τον Καλ– στην αγκαλιά του.

Ο Άλαστερ θα μπορούσε απλώς να είχε βγει από τη σπηλιά αν καταλάβαινε τι εννοούσε. Το ψύχος θα είχε φροντίσει τα υπόλοιπα.

«Γιατί το έκανες; Γιατί με έσωσες;» απαίτησε να μάθει τώρα ο Καλ. Δεν ήθελε τα λόγια του να ακουστούν τόσο θυμωμένα, αλλά έτσι ακούστηκαν. Ένιωθε όντως θυμωμένος, παρόλο που ήξερε ότι η εναλλακτική ήταν ο θάνατός του.

«Είσαι γιος μου», είπε πάλι ο Άλαστερ απελπισμένα. «Ό,τι άλλο κι αν είσαι, είσαι πάντα και το παιδί μου. Οι ψυχές πλάθονται, Καλ. Δεν είναι φτιαγμένες από πέτρα. Πίστευα ότι αν σε ανέθρεφα σωστά... αν σου έδινα τη σωστή καθοδήγηση... αν σε αγαπούσα αρκετά, θα ήσουν μια χαρά».

«Και κοίτα πώς κατέληξε αυτό», είπε ο Καλ.

Προτού προλάβει να απαντήσει ο μπαμπάς του, ένας φρουρός εμφανίστηκε ξανά μπροστά στο κελί για να ανακοινώσει ότι η επίσκεψη είχε τελειώσει.

Τότε ο Άλαστερ σηκώθηκε και, με χαμηλή φωνή, είπε ξανά: «Δεν ξέρω αν έκανα όλα τα σωστά, Καλ. Αλλά, ό,τι και να σου λέει αυτό, πιστεύω ότι εξελίχθηκες τέλεια».

Με αυτό, έφυγε, συνοδευόμενος από έναν άλλον φρουρό.

Ο Καλ πρώτη φορά μέσα στο Πανοπτικόν εκείνη τη νύχτα κοιμήθηκε καλά. Το κρεβάτι ήταν στενό και το στρώμα λεπτό, και στο κελί έκανε κρύο. Τη νύχτα, όταν έκλεινε τα μάτια, έβλεπε πάντα το ίδιο όνειρο: την αστραπή μαγείας που χτύπησε τον Ααρών. Το σώμα του Ααρών να εκτοξεύεται ψηλά πριν χτυπήσει στο έδαφος. Την Ταμάρρα σκυμμένη πάνω από τον Ααρών να κλαίει. Και μια φωνή να λέει: *Εσύ φταις· εσύ φταις*.

Εκείνη τη νύχτα, ωστόσο, δεν ονειρεύτηκε και, όταν ξύπνησε, υπήρχε ένας φρουρός έξω από το κελί του με τον δίσκο του πρωινού του.

«Έχεις κι άλλον επισκέπτη», είπε ο φρουρός, κοιτάζοντας λοξά τον Καλ. Ήταν σίγουρος ότι όλοι οι φρουροί φοβούνταν μην τους σφαγιάσει με το χάρισμά του.

Ο Καλ ανακάθισε.

«Ποιος είναι;»

Ο φρουρός σήκωσε τους ώμους.

«Από τη σχολή».

Η καρδιά του Καλ χτύπησε δυνατά. Η Ταμάρρα. Σίγουρα η Ταμάρρα ήταν. Ποιος άλλος θα τον επισκεπτόταν;

Μόλις που αντιλήφθηκε τον φρουρό να περνά τον δίσκο από τη σχισμή στο κάτω μέρος της πόρτας. Είχε σηκωθεί και είχε βαλθεί να στρώσει τα ανάκατα μαλλιά του και να σκεφτεί τι θα έλεγε στην Ταμάρα όταν θα έμπαινε.

Γεια χαρά, τι κάνεις, συγγνώμη που άφησα τον κολητό μας να πεθάνει...

Η πόρτα άνοιξε και ο επισκέπτης μπήκε, περπατώντας ανάμεσα σε δυο φρουρούς. Ήταν πράγματι από το Ματζιστέριουμ – αυτό ήταν αλήθεια.

Όμως δεν ήταν η Ταμάρα.

«Τζάσπερ;» είπε ο Καλ, μη πιστεύοντας στα μάτια του.

«Ξέρω». Ο Τζάσπερ σήκωσε τα χέρια του σαν να απέρριπτε την ευγνωμοσύνη. «Προφανώς έχεις σκάσει από τη χαρά σου που είχα την καλοσύνη να έρθω».

«Εεε», είπε ο Καλ. Ο καθηγητής Ρούφους είχε δίκιο για τον Τζάσπερ – τα μαλλιά του έδειχναν σαν να είχε χρόνια να τα χτενίσει. Πετούσαν προς κάθε κατεύθυνση. Ο Καλ έμεινε να τα χαζεύει. Μα αλήθεια ο Τζάσπερ είχε προσπαθήσει να τα κάνει να δείχνουν έτσι; Επίτηδες; «Υποθέτω ήρθες να μου πεις πόσο με μισούν όλοι στο σχολείο».

«Δεν ασχολούνται μαζί σου και τόσο πολύ», είπε ο Τζάσπερ, λέγοντας προφανώς ψέματα. «Δεν έκανες και τόση εντύπωση. Βασικά, όλοι είναι στεναχωρημένοι για τον Ααρών. Σε θεωρούσαν με το μέρος του, ξέρεις».

Σε θεωρούν τον δολοφόνο του. Αυτό εννοούσε ο Τζάσπερ, παρόλο που δεν το είπε.

Έλειπα από αυτό, ο Καλ δεν μπορούσε να ρωτήσει για την Ταμάρα.

«Βρήκες τον μπελά σου;» ρώτησε τελικά. «Εννοώ εξαιτίας μου».

Ο Τζάσπερ έτριψε τα χέρια του πάνω στο επώνυμο τζιν του.

«Κυρίως θέλησαν να μάθουν αν μας έκανες μάγια για να μας κρατήσεις υπόδουλος σου. Τους είπα ότι δεν είσαι και τόσο καλός μάγος για να καταφέρεις κάτι τέτοιο».

«Ευχαριστώ, Τζάσπερ», είπε ο Καλ, μη ξέροντας αν το εννοούσε ή όχι.

«Λοιπόν, πώς είναι η ζωή στο Πανοπτικόν;» ρώτησε ο Τζάσπερ, κοιτάζοντας γύρω του. «Όλα φαίνονται, εεε, κάπως αποστειρωμένα εδώ πέρα. Έχεις γνωρίσει κανέναν πραγματικό εγκληματία; Έκανες κανένα τατουάζ;»

«Σοβαρά τώρα;» είπε ο Καλ. «Ήρθες να με ρωτήσεις αν έκανα τατουάζ;»

«Όχι», είπε ο Τζάσπερ, παύοντας να κρατά τα προσχήματα. «Στην πραγματικότητα ήρθα επειδή –εεε– η Σίλια τα χάλασε μαζί μου».

«Τι;» Ο Καλ δεν πίστευε στ' αυτιά του. «Δεν το πιστεύω».

«Το ξέρω!» είπε ο Τζάσπερ. «Ούτε κι εγώ το πιστεύω!» Έλεσε βαριά στην άβολη καρέκλα. «Ήμασταν ιδανικό ζευγάρι!»

Ο Καλ ευχόταν να μπορούσε να πιάσει τον Τζάσπερ και να τον στραγγαλίσει.

«Όχι, εννοούσα πως δεν πιστεύω ότι πέρασες από έξι σημεία ελέγχου και ρίσκαρες μια πολύ ντροπιαστική σωματική έρευνα μόνο και μόνο για να μου γκρινιάξεις για τη ζωή σου!»

«Είσαι ο μόνος στον οποίο μπορώ να μιλήσω, Καλ», είπε ο Τζάσπερ.

«Επειδή είμαι δεμένος στο πάτωμα και δεν μπορώ να φύγω;»

«Ακριβώς», είπε ο Τζάσπερ ικανοποιημένος. «Όλοι οι άλλοι την κάνουν όταν με βλέπουν. Όμως δεν καταλαβαίνουν. Πρέπει να κερδίσω ξανά τη Σίλια».

«Τζάσπερ», είπε ο Καλ. «Πες μου κάτι και, σε παρακαλώ, απάντησε ειλικρινά». Ο Τζάσπερ έγνεψε. «Μήπως αυτό είναι κανένα καινούργιο βασανιστήριο του Συμβουλίου για να με αναγκάσουν να τους δώσω πληροφορίες;»

Την ώρα που μιλούσε, ένα λεπτό πλοκάμι καπνού υψώθηκε από το ισόγειο, ακολουθούμενο από μικρές φλόγες. Από μακριά, ακούστηκε ο συναγερμός.

Το Πανοπτικόν είχε πιάσει φωτιά.

Πριν από χρόνια ο Κόνσταντιν Μείντεν
επιχείρησε να φέρει πίσω τους νεκρούς.
Αν και δεν τα κατάφερε, ανακάλυψε έναν τρόπο
να διατηρηθεί ο ίδιος ζωντανός, στο σώμα ενός
παιδιού με το όνομα Κάλουμ Χαντ. Τώρα ο Καλ
είναι ένας από τους πιο τρομακτικούς και μισητούς
μαθητές στην ιστορία του Ματζιστέριουμ,
υπεύθυνος για έναν τρομερό θάνατο,
που τον οδήγησε στη φυλακή. Όλοι θέλουν
να μάθουν πού βρίσκεται ο Κόνσταντιν,
αλλά ο Καλ δεν έχει την παραμικρή ιδέα.

Μόνο όταν το σκάει από τη φυλακή,
η φοβερή αλήθεια αποκαλύπτεται μπροστά
στα μάτια του και τον βάζει προ
των ευθυνών του...

Στο τέταρτο βιβλίο της σειράς *Ματζιστέριουμ*,
η Χόλι Μπλακ και η Κασάντρα Κλερ
μάς παρασύρουν μακριά από
το βασίλειο των ζωντανών,
στους κινδύνους των νεκρών.

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psichogios.gr

Από 11 ετών

ISBN: 978-618-01-2446-0

9 786180 124460

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 15468